

II BRATA

PREJ

P

a se končno srečava, Kain Senčni.«

Ta glas je poznal. Enkrat ga je že slišal, v eni od najhujših noči svojega življenja, ki se je je izredno nerad spominjal, saj je znova odprla globoke rane, ki jih je nosil v sebi in jih neuspešno poskušal zaceliti. Kain si ni želel, da bi ta glas slišal še kdaj, a se je usoda, kot že mnogokrat poprej, kruto poigrala z njim. Presenečenje pa tako. Navkljub grozeči nevarnosti je sarkastično prhnil, a moški je že nadaljeval, kot da se ne bi zgodilo nič.

Njegov glas je bil prisiljeno osladen, a iz njega je mezela nevarnost, ki je omrtvičila Kainove mišice in ga zvezala kot senčnate niti. Ustnice, ki so govornile, so se ukrivljale v nasmešek, ki ga v očeh ni bilo možno zaslediti. Te svetle modre oči so izžarevale nečloveški hlad, ki se je zažiral v vedno bolj prestrašeno Kaina, katerega zavest je počasi požirala tema.

Slišal je že za pripovedke ljudi, ki so govorili, da se jim je v trenutkih življenjske nevarnosti življenje odvrtelo pred očmi. Nikoli jim ni verjel, saj je menil, da so to cenene zgodbe, ki jih ljudje prodajajo drugim, upajoč, da bodo verjeli. A zdaj je to izkusil na lastni koži in ugotovil, da se niso niti malo motili.

Tema je požrla njegovo zavest in za vrati nezavednega je na površje misli splaval Kainov najzgodnejši spomin. Bil je na enem izmed hribov, ki so obkrožali njegovo domače mesto, a ni bil sam. Kot deček, ki je štel komaj štiri pomladi, je urno sledil svojemu desetletnemu bratu Abelu. Ta je urno plezal po hribu navzgor, da bi dosegel ptičje gnezdo, polno okusnih jajc, varno ugnedeno med skale. Kain si je želel, da bi bil kot Abel, tako močan, hiter in iznajdljiv.

»Daj no, pohiti malo, Senčni. Ptice se bodo vrnilo, preden ukradeva jajca, potem pa spet ne boš imel hrane in boš še dalje majhen zategnjen paglavec.« Abel je srepel navzdol, pogled je upiral v Kaina, ki se mu je starejši brat zdel kot mogočen, zavidanja vreden vsega zmožen velikan, medtem ko je on čepel pod njim in ni bil za nobeno rabo.

»Ne vem, kam naj dam roke, ko plezam.« Kain je obupano pogledal brata, ta pa je splezal dol k njemu, na njegovem obrazu pa sta se zrcalili nejevolja in ljubezen do brata hkrati.

»Naj ti pokažem, da boš lahko ti kradel jajca, ko bom jaz odšel

pomembnejšim poslom naproti. Sledi mi, Senčni.«

Kain je poln upanja sledil bratu in natančno upošteval njegova navodila, saj se mu je zmeraj želel dokazati. Želel si je bratove naklonjenosti, saj mu je slednji bil velik vzornik. Bil je pogumen, časten in močan. Na prvi pogled je bil trden kot skala, a v njegovi notranjosti se je skrival ljubeč človek, ki je rad pomagal, predvsem tistim, ki so si to zaslužili.

Z bratovo pomočjo je Kainu uspelo splezati do gnezda, polnega jajc. Imel je občutek, da bi z Abelom lahko storil vse, se polastil vseh zakladov kraljestva in osvajal nova ozemlja, ki bi jih poimenoval Kainlandije, reke v njih bi bile Kainovode, najljubša jed vseh prebivalcev Kainlandije pa bi se imenovala Kain Senčni, saj malce kanibalističnega narcizizma še nikomur ni škodilo, torej tudi Kainlandcem ne bi bilo nič hudega.

»Halo? Zemlja Senčnemu! Hej, nehaj sanjariti, saj morava hitro pobrati jajca in se vrniti, preden se znoči in na deželo padejo sence.« Abel je Kaina poskušal zbuditi iz sanjarjenja, a mlajši brat je kar naprej zrl v nebo z zasanjanim nasmeškom na obrazu.

»A bi se ti, pri vseh sencah, lepo prosim vrnil k meni?« je Abel povzdignil glas, medtem ko je stresel Kaina, da bi njegov duh spet pristal v njegovem telesu, ne pa letal v domišljijjskih svetovih, v katere je Abelov mlajši brat tako rad zahajal.

»Pridi, poberi jajca, da mi ne bo slučajno žal, da sem te vzel s sabo.« Kain je urno začel pobirati jajca, saj ni hotel razočarati svojega brata, ki ga je vzel s seboj po urah pregovarjanja. Ko so bila vsa jajca v mehu iz kozje kože, je slednjega tesno zaprl in splezal po skalah navzdol in počakal na Abela. Ta je prišel h Kainu, mu vzel meh, ga odprl in pogledal jajca.

»Bravo, vsa so še cela! Ti boš zagotovo dober tat, Senčni.« Abel je mlajšega brata potrepljal po ramenu. Kain je kar žarel od ponosa, saj se je izkazal bratu, svojemu vzorniku, nanj pa bosta gotovo ponosna tudi starša, ko jima bo pokazal, kako bogata je bila bera jajc. V mislih je že videl materin žareč nasmev in na svoji koži čutil mravljinca pričakovanja očetovega objema. Bil je ponosen nase, še posebej zato, ker je vedel, da je nanj ponosen tudi Abel.

Spomin je zbledel, umikajočo se svetlobo dneva na hribu je zamenjala temačnost realnosti Belega stolpa. Bil je v stolpu, ne na hribu. Zdaj ni bil čas za sproščeno pohajkovanje proti domu, saj je bil v nevarnosti. In tokrat ob njem ni bilo brata, ki bi mu lahko pomagal.

Bil je sam.

Z bratovo pomočjo je Kainu uspelo
splezati do gnezda, polnega jajc.